

DZIENNIK BYDGOSKI

Do „Dziennika“ dołączamy co tydzień: Tygodnik Sportowy i Dodatek powieściowy. Redakcja otwarta od godziny 8—12 przed południem i od 4—7 po południu. Oddział w Bydgoszczy, ul. Dworcowa 5. Przedstawicielstwa: w Toruniu, ul. Mostowa 17 — w Grudziądzu, ul. Toruńska 22 w Inowrocławiu, ul. Toruńska 2 w Gdyni. Skwer Kościuszki 24, I ptr.

Przedpłata wynosi w ekspedycji i agenturach 2.95 zł. miesięcznie, 8.85 zł. kwartalnie; przez pocztę w dom 3.34 zł. miesięcznie, 10.00 zł. kwartalnie. Pod opaską: w Polsce 6.95 zł., zagranicą 9.25 zł. miesięcznie. Redakcja i Administracja w Bydgoszczy, ulica Poznańska 12/14. Rękopisów niezamówionych nie zwraca się.

Telefony: Redakcja 3316, 3326, Administracja 3315 — Oddział w Bydgoszczy 1299.

Założyciel Jan Teska.

Telefony Przedstaw.: Toruń 1546, Grudziądz 1294, Gdynia 1460, Inowrocław 420.

Numer 278.

BYDGOSZCZ, sobota dnia 28 listopada 1936 r.

Rok XXX.

Najnowsze zdjęcie z Madrytu.

Płonące domy w śródmieściu.

pocztę gródecką, narodowej żaloby i odwołania wszelkich zabaw i przyjęć w karnawale tegoż roku. Podobnie postąpiono i po ogłoszeniu wyroku na morderców śp. min. Pierackiego.

Jak już pisałem w poprzednim liście (patrz nr. 262 „Dziennika Bydg.“ z 10 listopada — red.), od 1½ roku stronnictwo ukraińskie U. N. D. O. zawiesiło oficjalnie walkę z Polakami, ale nie zrzekło się bynajmniej swego maksymalnego programu narodowego, przeciwnie, program ten nawet rozbudowało a samą walkę zawiesiło li tylko ze względu na możliwości szybszego i swobodniejszego realizowania swoich zamierzeń. Uwidacznia się to z rozmaitych koncesyj, jakich „Undo“ za zaprzestanie walki z Polakami zażądało od rządu polskiego (sic!).

Ze Ukraińcy, a raczej stronnictwo ukraińskie „Undo“ zawiesiło walkę z Polakami głównie ze względu na możliwość prowadzenia swobodniejszej, bo legalnej, akcji separatystycznej, świadczą o tym najlepiej wywody jednego z postów ukraińskich, niejakiego Zawalukula, który niedawno na zebraniu inteligencji ukraińskiej w Kołomyi wyrażnie powiedział, że „zbliża się już czas, w którym naród ukraiński zdecyduje o swej niezależności i o niezależności swoich ziem i dlatego trzeba się na ten moment przygotować“. I rzeczywiście Ukraińcy przygotowują się, dzieląc między siebie bardzo sprytnie role.

„Undo“ prowadzi obecnie politykę ugodową, politykę współpracy z rządem polskim, dzięki której uzyskuje coraz to nowe koncesje, coraz więcej urzędów obsadza „swoimi“ ludźmi, przygotowując tą drogą kadry przyszłych urzędników dla „niepodległego państwa ukraińskiego“. „Sojusz Ukrainek“ pod wodzą b. posłanki Mileny Rudnickiej i „Front jednoci narodowej“ pod przewodnictwem b. posła Falijewa, prowadzą znów w stosunku do państwa polskiego politykę wybitnie opozycyjną i podburzającą wciąż młodzież ukraińską do terrorystycznej akcji, przez co ułatwiają „Undo“ szantażowanie rządu polskiego i uzyskiwanie tą drogą dla Ukraińców w Małopolsce Wschodniej coraz to więcej ustępstw i coraz to więcej przywilejów. Do jakiego cynizmu dochodzą już pretensje „Unda“ świadczy artykuł, który ukazał się we wrześniu br. w „Dile“. W artykule tym „Undo“ żąda od Polski ni mniej, ni więcej, jak przyznania Ukraińcom odrębnych aspiracji politycznych dla ziem „ukraińskich“, zaznaczając jednocześnie, że to nie „zagroza polskiej państwowej racji stanu i nie narusza polskiego naturalnego stanu posiadania“. Ten zaś „naturalny“ stan naszego posiadania, zdaniem przywódców ukraińskich, dochodzi zaledwie do linii Białystok, Lublin, Jasło. Ziemie, położone na wschód od tej linii — to ziemie „ukraińskie“ (sic!), bo „Ukraina rozciąga się dotąd, dokąd tylko sięga ukraiński język...“.

Doprawdy nie wiadomo, co w tym wszystkim podziwiać: maniactwo, szaleństwo czy głupotę. Jednak czasami zarówno maniactwa, szaleństwa czy głupoty ludzkiej lekceważyć nie można, szczególnie wówczas, gdy ktoś w nie mocno wierzy i innym do wierzenia podaje. Wówczas bowiem nawet głupota staje się kanonem, świętością, której bezkarnie nie wolno lekceważyć. A to właśnie obserwuje się już w uroszczeniach ukraińskich, przeto trzeba Ukraińcom dać taką odprawę, któraby od razu przywróciła im przytomność i u-

Ratujmy Lwów!

Ratujmy Ziemię Czerwieńską przed zaborecznością ukraińską.

Apel do głów i serc wszystkich Polaków.

Lwów, w listopadzie.

Niejednokrotnie już na tym miejscu omawiałem w „Dzienniku“ położenie polityczne i narodowe w Małopolsce Wschodniej, położenie, które od szeregu lat daje poważną podstawę do niepokoju i troski o przyszłość. I dziś zabieramy w tej sprawie głos, apelując do głów i serc wszystkich Polaków w sprawach Małopolski Wschodniej. Spodziewam się przy tym, że głos mój nie będzie głosem wołającego na puszczy, że znajdzie pożądaną oddźwięk wśród wielu Polaków, którzy dotychczas na sprawy Ziemi Czerwieńskiej byli głusi i ślepi, że przemówi może raz wreszcie do głów i serc tych wszystkich, którzy za dzisiejsze rozpasanie się Ukraińców i upadek oraz cofanie się polskości na tej ziemi są zarówno moralnie, jak i rzeczowo odpowiedzialni. Spodziewam się poza tym, że może poniższe zestawienie pewnych faktów wstrząśnie sumieniem narodowym, które nie dopuści do tego, aby krew i młode życie tych, którzy spią snem wiecznym na Łyczakowie, w zadwórzańskim kurhanie i w tysiącach innych mogił, poszły na marne. Bo przecież nie po to oni walczyli i umierali, by dzisiaj na małopolskiej ziemi, tak obficie zroszonej krwią i potem wielu dziesiątków polskich pokoleń, rozpiekał się Ukrainiec, by robił na niej to, co mu się po prostu podoba, by miał na niej większe prawo od jej prawowitnych dziedziców, ojców, bra-

ci i krewnych poległych za jej wolność.

W Małopolsce Wschodniej Ukraińcy, niczym nie krępowani w swoich prawach obywatelskich, prowadzą w stosunku do Polski akcję wyraźnie separatystyczną, z którą się zresztą wcale nie tają. Ziemię Czerwieńską mianują stałe ziemią „ukraińską“ i szerzą o niej fałszywą historię dla upozorowania do niej swoich maniackich, bezpodstawnych uroszczeń. Jednocześnie dążą do stworzenia w organizacjach swoich państwa w państwie, które ma być w przyszłości kolebką „wielkiej Ukrainy“. W tym celu powiększają z roku na rok zasięgi „Ridnej Szkoły“, która w jednym roku wydała przeszło milion złotych na utrzymanie szkół, głównie średnich i zawodowych, czerpiąc dochody na te wydatki przeważnie z podatku narodowego, nałożonego na wszystkich „Ukraińców“ i ściąganego często wbrew ich woli pod moralną presją narodową i solidarnością społeczną. Gospodarczo Ukraińcy także coraz bardziej się rozwijają i uniezależniają zarówno od Po-

laków, jak i od żydów, których zwycięsko wypierają z małopolskich miast i miasteczek. Spółdzielczość ruska rozwija się niestety wspaniale. Przetwory ukraińskich spółdzielni mleczarskich i mięsnych znajdują łatwy zbyt nie tylko w Polsce, ale i zagranicą, z którą prowadzą bezpośrednio sprawy handlowe. Różnego rodzaju nowe warsztaty i fabryki ukraińskie zarówno we Lwowie, jak i na prowincji wyrastają jak grzyby po deszczu. Wszędzie obserwuje się systematyczne wykupywanie za wysokie ceny realności miejskich i ziemni. W wolnych zawodach, szczególnie adwokaturze i medycynie, Ukraińcy coraz bardziej wyprzedzają Polaków, zabiegając jednocześnie usilnie o obsadzenie i urzędów państwowych, specjalnie sądownictwa i szkolnictwa, przez „swoich“ ludzi. Różne stowarzyszenia „ukraińskie“, teatry ludowe, chóry włościańskie, związki sportowe wszędzie rozwijają się bujnie, wychowując swobodnie w swoich szeregach młodzież w takich ideałach,

z których rodza się po tym zbrodni,

dokonywane pod pokrywką patriotyzmu,

jak np. mord śp. Hołówki, min. Pierackiego, dyr. Babija i in., oraz różne napady rabunkowe w rodzaju napadu na pocztę w Gródku Jagiellońskim. Znamienny jest fakt solidaryzowa-

nia się z tymi mordami i bandyckimi napadami przywódców ukraińskich i poważnego odłamu społeczeństwa ukraińskiego, na co mamy dowody w postaci ogłoszenia przez partię ukraińską po straceniu bandytów ukraińskich, Biłasa i Danyszyna, sprawców napadu na

świadomila ich raz na zawsze, że Ziemia Czerwieńska, jak dotąd polską była, tak nadal po wsze czasy polską być musi!

Takiej jednak odprawy po czynnikach, które mają dzisiaj największy wpływ na politykę polską w stosunku do Ukraińców, spodziewać się trudno. Toż w tych ukraińskich kolach hojność z żywego ciała własnej ojczyzny jest wprost niesłychana. W organie tych kół, „Biuletynie polsko-ukraińskim” wciąż się pisze o „ideologii ukraińskiej”, która ma w swoim programie oderwanie niemal połowy obszaru Polski na rzecz „zjednoczonej Ukrainy”. I co najciekawsze, że o tym piszą bez żadnych zastrzeżeń różni Polacy, udając przy tym, że nie wiedzą, iż postępek ich jest równoznaczny z myślą o zdradzie stanu i że zań winni być natychmiast wykluczeni z grona społeczeństwa polskiego. Ale oni nie tylko piszą, ale nawet występują publicznie ze swoimi zbrodnictwami pomysłami. Mianowicie w lutym br. urządzono we Lwowie wieczór, poświęcony zbliżeniu polsko-ukraińskiemu. Na wieczór tym członkowie t. zw. „Myśli Mocarstwowej” domagali się, „aby Polska przystąpiła do oswoobodzenia Ukrainy, choćby za cenę narażenia się na utratę Ziemi Czerwieńskiej, Wołynia i innych ziem „ukraińskich”. Te zbrodnicze pomysły nowoczesnych polskich targowiczów spotkały się z uznaniem i aplauzem mówców ukraińskich. Uderzyli oni w triumfalny ton, a poseł Paleński oświadczył nawet, „że sprawa oddania Ukraińcom ziem ukraińskich (jakich? — mój przyp.) przez Polskę jest już przesądzona, ponieważ Polacy nie mają na tych ziemiach żadnego gruntu, oprócz aparatu rządowego i posad”. W ten sposób dyskutowano publicznie we Lwowie o najważniejszych sprawach naszej ojczyzny, nie napotykając ze strony choćby jednego uczestnika tych szatańskich obrad na odpowiednią reakcję.

Jest to objaw niesłychanego defetyzmu. A taki defetyzm zaobserwowano nie tylko we Lwowie, w niewielkim gronie polskich „mocarstwowców” i ich sympatyków, ale także i sejmie polskim (sic!). Oto podczas ubiegłej sesji budżetowej, gdy poseł Celewicz oświadczył, że posłowie ukraińscy oddadzą swe głosy za budżetem wojskowym, ponieważ zależy im na tym, aby armia polska była dobrze uzbrojona i przygotowana do wojny z Sowiecami celem oswoobodzenia Ukrainy i gdy wymienili przy tym jeszcze szereg innych niedopuszczalnych warunków natury politycznej i gospodarczej, posłowie polscy zamiast dać z miejsca należytą odprawę niesłychanym uroszczeniom Ukraińców, przyjęli jego oświadczenie i postulaty uczynnymi brawami. A w postulatach tych było także i żądanie, aby wszystkich żołnierzy narodowości ruskiej, którzy nie życzą sobie, by ich nazywano „Ukraińcami”, bo oni uważają się za Rusinów i chcą być wierni idei państwa polskiego, przymusowo nazwano Ukraińcami, zapędzając ich w ten sposób do obozu separatystów, nieprzyjaznych Polsce!

Gdy się pomyśli, że w polskim sejmie coś podobnego mogło się zdarzyć, że w polskim sejmie jakiś niepoczytalny poseł ukraiński mógł rozprawiać o armii polskiej, jako o narzędziu potrzebnym do ukraińskich celów politycznych, nie otrzymując od nikogo dobrej nauki, przeciwnie, otrzymując nawet za nie brawa — to, doprawdy, człowiek nie wie, co ma o tym wszystkim sądzić? I pyta się przerażony sam siebie: azali już tak upadliśmy? azali jesteśmy już tak słabi, że nie możemy się nawet zdobyć na przykładowe skarcenie brutalnych wybryków posłów ukraińskich? Gdzie jest nasza narodowa duma? Gdzie ona jest?... Pytam się o to publicznie was wszystkich, polscy posłowie sejmowi, pytam i czekam odpowiedzi!

Zwracając zaś do potrzeb Ziemi Czerwieńskiej, potrzeb, których zaspokojenie może tylko powetować dotychczasowe tutaj nasze straty i klęski, apeluję do głów i serc wszystkich Polaków, aby zainteresowali się żywo potrzebami tej ziemi, okazując jej i niosąc wszelką pomoc, zarówno moralną, jak i materialną, której ona dzisiaj tak bardzo potrzebuje.

Janusz Michałowski.

Spokój panuje w Warszawie.

Dramatyczna noc na uniwersytecie warszawskim.

Blokujący studenci stawili opór policji. — Motopompy i gazy łzawiące. — Setki aresztowanych (Od naszego korespondenta).

Warszawa, 27 listopada.

Przed gmachem uniwersytetu warszawskiego dziś już jest spokojnie. Po gorącym dniu i pełnej wypadków nocy, cisza zaległa uczelnię. Z bramy od ul. Krakowskiego Przedmieścia policja własnoręcznie zdariła napisy antyżydowskie. Tyle policji skupionej na jednym odcinku dawno już nie widzieliśmy w Warszawie; wszak sprowadzono jeszcze dwie kompanie z pobliskiego Golendźnowa. Powtórzyła się historia wypadków w Szkole Głównej Handlowej, gdzie na spotkanie 500 studentów, wystawiono 250 policjantów.

Gruzy w gmachu uniwersyteckim.

Służba uniwersytecka ma wiele, bardzo wiele roboty. Przy zdobywaniu zabarykadowanej pozycji studenckiej, wiele ucierpiał cały gmach Collegium Maximum. Najpierw zalewały sale motopompy policyjnej i straży pożarnej, a później przez wywalone okna rzucono granaty łzawiące. Gdy od jednego z granatów powstał ogień, straż pożarna znowu była czynna.

Studenci też nie oszczędzali urządzeń uczelni, blokując się bardzo starannie tak, iż musiano toporami drzwi wywalać.

Dramatyczna noc.

Prasie oficjalnie zakomunikowano, że władze bezpieczeństwa przystąpią do usuwania studentów o godz. 11 wieczorem. Nie chciano jednak tego robić,

Zajścia z żydami.

Należy zaznaczyć, że w ciągu wieczora kilkakrotnie dochodziło do gwałtownych awantur antyżydowskich. Policja wielokrotnie interweniowała. Specjalną uwagę należy zwrócić na młodzież lewicową, która kilkakrotnie atakowała studentów. Powstało obecnie pytanie, czy istotnie 250 studentom grozi relegacja z uczelni w myśl pisma rektora. Ustawa o szkołach akademickich ustala bowiem, że wykreślenie studenta może nastąpić wyłącznie na podstawie decyzji specjalnej komisji dyscyplinarnej. Jeśli chodzi o śledztwo prowadzone przez władze administracyjne, to nie obejmuje ono zarzutu blokady uczelni, lecz wyłącznie przestępstwo oporu policji w czasie blokowania.

Zamknięcie uniwersytetu.

Zarządzone przez ministra zamknięcie uniwersytetu jest drugim z rzędu w dziejach tej wszechniwy. W roku 1933 po raz pierwszy nastąpiło czasowe zamknięcie uczelni. Otwarcie połączone wówczas z nowymi wpisami. Ciężar ponownych wpisów ograniczono jedynie do 2-złotowych opłat manipulacyjnych.

Jak słyhać, sytuacja wytworzona przez zamknięcie uniwersytetu jest przedmiotem narad w ministerstwie oświaty. Rozważane są rozmaite projekty likwidacji wytworzonego stanu rzeczy, ale decyzji nie ma i nie będzie, jak się zdaje, aż do całkowitego uspokojenia umysłów młodzieży w Warszawie i w całym kraju.

W kolach profesorskich podnoszą, że ustawa o szkołach akademickich pozostawia władzom swobodę decyzji, czy przy cofnięciu zarządzenia o zamknięciu uczelni mają być zarządzone nowe wpisy, czy też nie.

Na wszystkich innych uczelniach w Warszawie wykłady są zawieszono.

gdy jeszcze panował ruch na ulicach. Policja wkroczyła dopiero o godz. 1,30 w nocy. Ponieważ kilka pism zostało skonfiskowanych za opis wydarzeń z owej nocy, dlatego też ograniczono się do tych szczegółów, które już przeszły przez cenzurę.

Godz. 1,30 w nocy: oddziały policji wraz ze strażą ogniową wkroczyły do gmachu uniwersytetu. Studenci zabarykadowali się i stawiają opór. Policja wyłapuje poszczególnych studentów i wyprowadza ich na dziedziniec, gdzie wszyscy kolejno zostali wylegitymowani, a nast. odprowadzeni pod eskortą do krytych, ciężarowych samochodów.

Godz. 2 w nocy: na dziedziniec uniwersytetu od strony ul. Oboźnej wkroczyła oddział straży ogniowej i zaczyna zalewać strumieniami wody okna okupowanych sal. Blokujący zaczynają rzucać w policję i straż ogniową kamieniami.

Padła nowa rozkaz. Straż ogniowa schodzi już teraz na drugi plan, na pierwszy wysuwa się oddział policji w maskach i hełmach bojowych, którzy w otwarte okna zaczynają rzucać granaty łzawiące. Od wybuchu jednego z granatów zapala się podłoga i powstaje pożar.

Policja i straż przystępują do powtórnego, jeszcze bardziej gwałtownego ataku. Następuje już walka wręcz. Blokujący bronią się ławkami, drągami... Opór ich jednak słabnie i kolejno zostają wyciągnięci na podwórze. Stawia jeszcze opór mała garstka.

Godz. 3 min. 15: sytuacja została całkowicie opanowana przez policję.

Konfiskaty.

Za opis wypadków skonfiskowano ABC, Wieczór Warszawski, a w „Warszawskim Dzienniku Narodowym” przeprowadzono rewizję, która trwała do 4-ej rano.

Został aresztowany jeden z redaktorów socjalistycznego pisma, który brał udział w napadach na studentów-narodowców.

248 studentów w areszcie.

Sprawa aresztowanych studentów przy opróżnianiu blokowanego gmachu uczelni została przekazana prokuratorowi dla spraw politycznych p. Piotrowskiemu. Część spraw przekazana zostanie do załatwienia w trybie karnoadministracyjnym.

Intendentura gmachów uniwersyteckich przystąpiła do naprawiania wyrządzonych szkód. Straty sięgają powyżej 3 tys. złotych.

Z aresztu zwolniono 69 studentek. 248 studentów pozostaje w tymczasowym areszcie. Poza tym aresztowano 23 osoby z poza uniwersytetu. 180 studentów natomiast zaraz puszczono na wolność, po uprzednim wylegitymowaniu ich. (r)

Blokada Uniwersytetu Jagiellońskiego odbyła się w spokoju.

Kraków, 27. 11. (Tel. wł.). Jak już donosiliśmy wczoraj, młodzież Uniwersytetu Jagiellońskiego zorganizowała na znak solidarności z innymi uczelniami 24-godzinna okupację gmachów uniwersyteckich.

Ponieważ rektor prof. Szafer zabronił jakichkolwiek zebrań na terenie uniwersytetu, delegacja młodzieży udała się do rektora i przedstawiła mu postulaty młodzieży, a mianowicie: 1) odseparowanie studentów żydów od studentów Polaków i wyznaczenie im oddzielnych miejsc po lewej stronie sali wykładowej, 2) wprowadzenie paragrafu aryjskiego do statutu wszystkich organizacji akademickich w Krakowie oraz 3) udzielenie zezwolenia na legalny wiec.

Rektor przyjął delegację młodzieży bardzo życzliwie, jednakże nie mógł zgodzić się ze względów formalnych na dwa pierwsze punkty. Delegacji młodzieży narodowej po wyjściu od rektora, utworzyli komitet organizacyjny, 24-godzinnej blokady demonstracyjnej.

W środę o godzinie 14-ej rozeszła się lotem błyskawicy po całym Krakowie wieść o blokadzie uniwersytetu. Przed Collegium Novum zaczęły gromadzić się tłumy. Straż porządkowa kierowała zgłaszających się studentów do wyznaczonych sal. Na bramach zawieszono transparenty z napisami: „Na uniwersytecie Jagiellońskim polscy profesoria i polscy studenci”, „Walczymy o Polskę narodową bez żydów i komunistów”.

Blokada, w której brało udział przeszło 1000 studentów, trwała do czwartku, godzin południowych.

Wreszcie tak, jak przewidziano: Młodzież akademicka, blokująca Collegium Novum Uniwersytetu Jagiellońskiego, po odbyciu wiecu, o godz. 13, opuściła gmach uniwersytetu i rozeszła się bez żadnych incydentów. Szkód w budynku nie wyrządzono.

Młodzież poznańska chce prowadzić blokadę aż do zwycięstwa.

Poznań, 27. 11. (Tel. wł.). Proklamowana w środę przez poznańską młodzież akademicką blokada Nowego Domu Akademickiego trwa. Blokada Domu Akademickiego jest manifestacyjnym poparciem żądań młodzieży (piszemy o nich na innym miejscu. — Red.). Studenci wywiesili na Domu transparenty z napisami: „Niech żyje autonomia!”.

Dzięki zorganizowanej pracy komitetu, czuwającego nad porządkiem i dzięki bezwzględnemu posłuszeństwu reszty studentów, w Nowym Domu Akademickim panuje wzorowy porządek. W blokadzie bierze udział przeszło 1000 studentów i studentek. Wszystkie korporacje zgłosiły udział w blokadzie.

W czwartek od rana na zarządzenie rektora uniwersytetu wykłady na Uniwersytecie Poznańskim zawieszono.

Senat zatwierdził zawieszenie wykładów z tym, że jeśli do 30. bm. nie nastąpi całkowite uspokojenie, wykłady będą zawieszono do końca trymestru.

Pracowity dzień p. premiera.

Warszawa, 27. 11. (PAT). P. prezes Rady Ministrów generał Sławoj-Składkowski przyjął wczoraj kolejno ks. arcybiskupa metropolity krakowskiego dra Adama Sapiechę, ks. dziekana Humpole, podsekretarza stanu w ministerstwie skarbu Kajetana Morawskiego, b. podsekretarza stanu w ministerstwie rolnictwa i reform rolnych Raczyskiego i b. ambasadora R. P. w Londynie Skirmunta.

Nie będziemy siedzieli na jednej ławce...

Przed paru laty spotkałem w pociągu pośpiesznym, idącym do Gdyni, Polaka-Amerykanina. Był już to człowiek powyżej lat 50-ciu i robił wrażenie zamkniętego. Mówił jednak prostą polszczyzną taką, jaką wywoził za ocean z chaty kujawskiej. Pytałem go, gdzie je dzie? — Odpowiedział, że wraca do Ameryki.

— Nie podoba mi się w Polsce — powiedział. — Tu nie ma żadnego rozmachu, żadnego postępu. Tylko starzy mają rację. W Ameryce jest inaczej. Tam młodzi mają rację, a starzy idą za młodzieżą. Tak trzeba robić jeśli się chce postępu, dobrobytu, rozwoju!

Mój rozmówca nie miał racji w zupełności. W starej Europie również młodzież ma zawsze rację. Tylko, że jej życie przynajmniej z dużym w porównaniu do Ameryki opóźnieniem. Trzeba bowiem pamiętać, że każda młodzież kiedyś staje się pokoleniem starszym i wprowadza w czyn swe młodzieńcze zapędy.

Nasze stare pokolenie siedziało z żydami na jednej ławce, na ławce niewoli. Było zapatrzone w miraż niepodległości i nie mogło nawet chwili czasu poświęcić zagadnieniu usunięcia z tej ławki obcych przybłędów. Była w tym racja konieczności, silniejszej ponad wszystko.

Ale po tym weszło wysoko nad polskim niebem słońce niepodległości. Oświeciło nas i ogrzało. Mogliśmy się dokoła rozejrzeć i rozprostować ręce i nogi omdlałe od kajdan. Lecz coś się stało? Może to słońce było zbyt silne, może nasze oczy zbyt do mroku więzienia przywykłe, może radość w naszych duszach i sercach zbyt mocna i zbyt nam przysyłająca rzeczywistość tęcza złą, dość, że zapragnęliśmy na polskiej ławce siedzieć ramie przy ramieniu z... przybłędami...

Stworzyliśmy niezrozumiałą doktrynę o państwie polskim jako wspólnym dobru wszystkich obywateli. Taki się nam widocznie wydał ciężki do dźwignia ten dar niebios, że postanowiliśmy go podeprzeć nie tylko polską kolumną, ale i żydowską, i ukraińską, i może niemiecką... Zapomnieliśmy na śmierć, że

państwo polskie to tylko i jedynie najwyższa forma organizacyjna polskiego narodu i nikogo więcej.

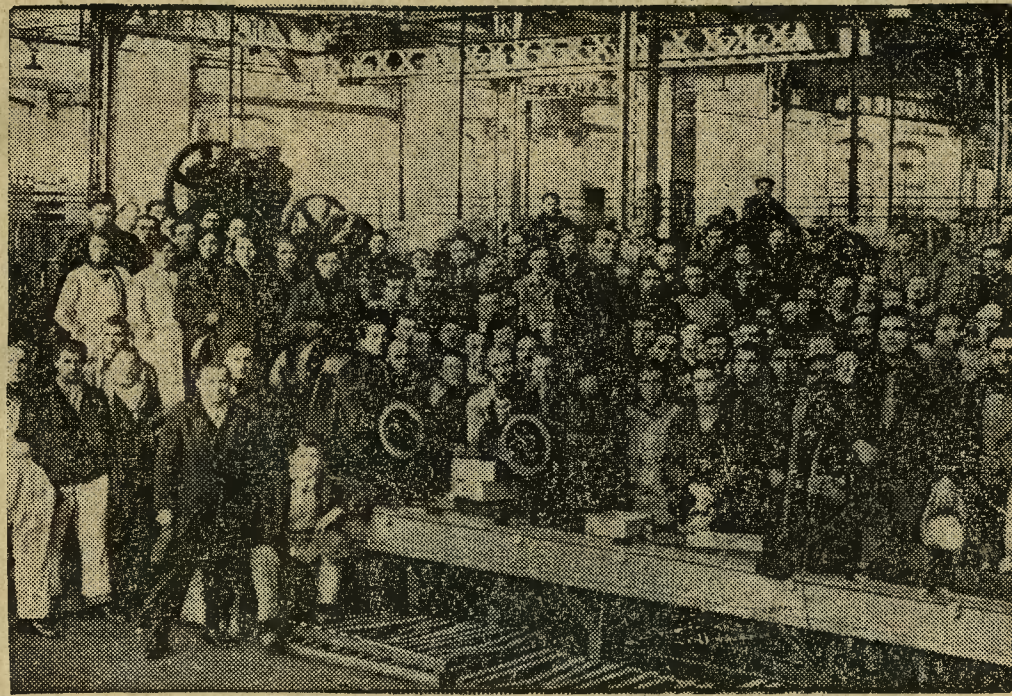
Owszem pod jego dachem kryją się i inne narodowości, ale jeśli dach ma trwać, więzienia muszą być polskie i tylko polskie.

Kto marzył o Państwie Polskim, kto modlił się do niego, jak do świętości, kto za niepodległość płacił ofiarą krwi i łań, kto wyscierał swymi kośćmi kaza-

nie należy służyć Polsce. I czy można się dziwić, że i dziś ta młodzież wie najlepiej, czego Polsce potrzeba!!!

Nasza młodzież nie chce na uniwersytetach siedzieć razem z żydami na jednych ławkach. Nie każdą metodę stosowaną przez nią w walce można czy też należy pochwalać. Od tego jest przecież młodzieżą, aby błdziła, lecz i starsi nieraz gorzej od niej błdzą. Ale od tego jest również młodzieżą, aby miała

Strajk okupacyjny w Lille.

Strajkujący robotnicy w Lille uczcili minutową ciszą pamięć zmarłego śmiercią samobójczą ministra Salengro.

maty więzień trzech cesarzy, kto siał nimi po bezdrożach tundr sybirskich? Czy czynili to zamieszkujący nasze ziemie żydzi, Rusini, Niemcy? Przecież w tej miłości, w tym oczekiwaniu, w tej walce nadludzkiej były tylko polskie serca i tylko one zalewały się gorczą łez i spływały potokami krwi ofiarnej.

I zawsze to były młode serca i młoda krew. Zawsze to była młodzież, która mocą swego natchnienia lepiej wiedziała od starców, gdzie i jak

bezwzględnie rację w istocie zagadnienia. Rację, którą po tym przeprowadzi w życie, gdy stanie się sama starszym pokoleniem.

O co idzie naszej młodzieży? O wyciągnięcie konsekwencji, które powinni wyciągnąć sami żydzi. Są oni — jeśli chodzi o żydowską młodzież akademicką — wszyscy bez wyjątku skrajnymi nacjonalistami. Są to wszystko syjoniści, uważający się za duchowych obywateli Palestyny. Jednocze-

ALINA PRUS-KRZEMIŃSKA

Miron Turkull

NA MARGINESIE PAMIĘTNIKA

6)

(Ciąg dalszy).

— Zapewniłam panią, że rozmowa była poważna — bardzo poważna — pełna uznania dla domowych cnót pani.

Znowu ten nieznośny rumieniec głupi. Zaczęłam nadrabiać minę:

— Czy być może! Przecież tyle razy żalił się pan Marylce, że jestem niegrzeczna — lekceważąca — zaniedbująca formy towarzyskie, itd, itd.

Smutnie pokiwał głową.

— Tak miło wierzyć w prostolinijność postępowania pani, po cóż więc te wybiegi, że pani nie zna właściwej przyczyny mych „żałów“, pani Digno?

(Czerwony ołówek kreśli na marginesie: Voila! Tu pełen uznania dla „domowych cnót“ moich, tu już chciał mnie wytrącić z równowagi.)

(Czyta.) Oczywiście, że nie dałam odpowiedzi.

„Pani Digno“? — mówię — skąd pan zna imię moje? Wszyscy tu myślą, że „Ina“ od Janiny pochodzi. Czy i to od stryja pan wydosłał?

— Tak jest. Od niego wiem, że matka pani Włoszka była — że pani nosi jej imię. Mówił mi, że związek rodziców pani był najdoskonalszym wzorem rodzinnej harmonii, że jak wszyscy wy-

brańcy bogów, umarli młodo. Jednego tylko nie mogłem się dowiedzieć, jakim cudem pan Brzozowiecki zdobył... rękę pani.

Podniosłam się z kanapki trochę zbyt porywczo może.

Bez trudności — odpowiedziałam. — Mówiono o nim, że jest człowiekiem zasad.

Odłożyła ołówek i w wąskich dioniach ukryła twarzyczkę posmutniałą. Zasady! — westchnęła. Jakże one de facto wyglądają w życiu — jak wyglądają u Karola!..

Dobrze, iż zawniesi wpojono w nią przekonanie, że „nie dlatego powinno się wychodzić za mąż, by szczęśliwą być, ale dlatego, by spełnić obowiązek jaki Bóg wówczas nakłada“. Wierzy też, że „szczęście to tylko przypadek“ i nie ma pretensji do losu, o to jakieś zmatowanie kolorytu, jakieś niedociągnięcie rytmu jej małżeńskiej doli.

Nauczono ją uwagę skupiać na tym co piękne i dobre, a odwracać się od tego co złe i brzydkie.

Dlatego też — gdy wyszła za mąż, gdy zaczęła coś przeczuwać i czegoś się lekkać — gdy zaczęła pojmnawać życie z jed- go ustawicznymi niespodziankami —

wolała nie wiedzieć, wolała nie dochodzić, czemu jej mąż, wyjeżdżając w sprawach gospodarczych do powiatowego miasta, robi stamtąd jakieś tajemnicze wycieczki do Poznania, do Warszawy i Gdańska — wolała nie pytać od kogo przychodzą pod jego adresem listy w różnokolorowych, modnych formatkach kopert naperfumowanych, adresowane kobiecą ręką — niewprawnym jakimś, niekulturalnym piśmem.

Nie chciała dochodzić, nie chciała pytać, aż raz potknęła się o takie corpus delicti, leżące na jej drodze — pod nogami prawie.

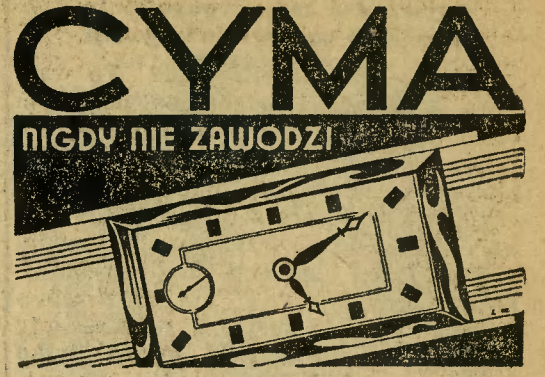
Była to rzucona gdzieś w pośpiechu, fotografia pewnej, będącej w modzie „artystki“ kabaretowej, laurującej kult nagości po scenach i scenkach.

Fotografia nosiła odpowiednio czułą dedykację na odwrotnej stronie obrazka, a dopisek mówił o kolii z pereł, którą na dzień imienin „drogi Lolus“ obdarzył „dozgonną przyjaciółką“.

Godzina, w której oczy kobiety-dziecka otworzyły się przerażenia pełne nad wodem złamania wiary, nieposzanowania sakramentu małżeństwa, była godziną najcięższą, najboleśniejszą w życiu pani Digny.

Gdy spostrzegła, że rwać się zaczęły złote nici bezwzględnej zaufania, nawiązane tak niedawno temu pomiędzy światem jej duszy, a dziedziną wiośniałego serca, wypełnionego obrazem Karola, pani Digna — przemocą odwróciwszy się od tego co złe i brzydkie, poszła do gabinetu męża, jak zawsze słodka, szukająca porozumienia.

„Ach ty cielątko Boże!... co ty tam wiesz o życiu...!“ — powiedział bez cienia zmieszania pan Brzozowiecki i podarł w kawałki fotografię diwy.

Odpowiedź na nasze zapytanie:

„Co stanie się 3 grudnia?“

Otóż w dniu tym rozpoczniemy druk niezwykle sensacyjnej powieści!

D. L. Ames'a

„Twierdza nad przepaścią“

Czytelnicy nasi przekonali się, że nasze powieści są z zasady dobre! Tymczasem nie poszczędziliśmy jednak ani starań, ani kosztów, by na okres zimowy dać Szan. Czytelnikom powieść prawdziwie nieprzeciętną, powieść sensacyjną w najlepszym gatunku. Rzecz dzieje się w Marokku, a ośrodkiem akcji jest średnio-wieczna, murytańska twierdza. Nowocześni bobaterowie to... ale dość! Nie uchylimy chwilowo rąbka tajemnicy! Pozostawiamy to lekturze Was samych, Szan. Czytelnicy.

A więc już 3 grudnia

rozpoczynamy druk powieści

„Twierdza nad przepaścią“

Zaobonujcie „Dziennik Bydgoski“ na grudzień.

Stali abonenci otrzymają przy końcu roku piękny kalendarz książkowy i ścienny.

śnie ci żydzi podnoszący tak wysoko sztandar swej narodowości, nie chcą przystać na wyłączenie z polskiego społeczeństwa, tylko za wszelką cenę chcą być jego pełnoprawnymi członkami, aby móc nim władać, aby móc w nim pracować, wykonywać swe zawody i przede wszystkim narzucać swe myśli, swe poglądy, krótko mówiąc

Był taki moment, że chciała zabrać maleńkiego synka i wrócić do Topolna — były chwile ciężkiego zmagania się z sobą, zanim omdlała z bólu dusza młodej kobiety stanęła znowu w głorii odniesionego nad sobą zwycięstwa.

Jezu! Jezu cichy i pokornego serca! — powtarzały bez końca ściągnięte boleśnie, półdziedziące usta — wiem, wiem że rozżalona miłość własna ustąpić musi — że nie dlatego się wychodziżamąż, żeby szczęśliwą być...

Obmyła oczy zapłakane i zaczęła pełnić znowu obowiązki swoje — sumienie, wzorowo — bez zastrzeżeń... A do pacierza — do dziś jeszcze... dołącza ułożoną przez siebie modlitwę: O zdrowie duszy dla zbłąkanego.

Pani Digna posiada albumik, do którego wpisywały się nauczycielki i koleżanki małej Grudzieńskiej, albumik, w którym uwiecznili się też goście i domownicy.

Na wstępnej karcie jest tam ręką jej stryja wpisana sentencja Spencera: „Najwyższą atrybucją człowieka, jako istoty moralnej, jest zdolność panowania nad sobą“.

Kiedyś, w początkach, gdy zamąż wyszła, podkreśliła pani Brzozowiecka te słowa czerwonym ołówkiem i dopisała: Spokój jest wielkim dobrodziejstwem. A później dodała jeszcze: W życiu nie znajdziemy nic więcej nad to co w nie wnosimy.

Mając lat 10, dostała od kogoś tłumaczone z angielskiego dziełko Nixon'a Waterman'a: „Jakim chłopiec być powinien“. Rozmawiała się w tej książce — brała ją do ręki tak często, że mogła być cytowana na pamięć całe ustępy.

(Ciąg dalszy nastąpi).

List z Poznania.

Młodzież ma humor.

Blokada Nowego Domu Akademickiego w Poznaniu.

(Od własnego korespondenta „Dziennika Bydgoskiego“).

Poznań, w listopadzie.

W środę, 25 listopada w południe odbył się wielki wiec młodzieży akademickiej środowiska poznańskiego w hallu Collegium Minus. Studenci zajęli stanowisko solidarne z kolegami z Wilna i Warszawy. Pod koniec tego burzliwego zebrania, w którym wzięło udział blisko 2.000 młodzieży, uchwalono jednogłośnie obszerna rezolucja z której podajemy kilka wyjątków. Mianowicie studenci domagają się od władz akademickich, aby te poparły swym autorytetem żądania kolegów z Lwowa, Wilna i Warszawy w sprawie numerus nullus i ghetta na tych uniwersytetach; zmiany rozporządzenia ministra Jędrzejewicza w sprawie wyższych uczelni i przywrócenia autonomii; zmiany ministra Świętosławskiego w sprawie opłat i obniżenia ich do stanu z przed 1933 r. (tzn. opłaty wynosiłyby 120 zł na rok, przyp. red.); zniesienia taks egzaminacyjnych (nowość zaprowadzona w tym roku, przyp. red.); powtórne rozpatrzenie rozdziału odroczeń na poszczególnych wydziałach specjalnie zaś na Wydziale Lekarskim; niedopuszczenie policji na teren Nowego Domu Akademickiego bez uprzedniego zawiadomienia Pana Kuratora i kierownika Domu. Ostatni ten punkt jest podkrotowany tym, że policja w ubiegłym tygodniu bez żadnego uprzedzenia dokonała kilku rewizji nocnych.

Po uchwaleniu wyżej wymienionej rezolucji przez młodzież, delegacja przedstawiła postulaty te rektorowi Peretiatkowi. Równocześnie, w oczekiwaniu na wynik, uchwalono natychmiastową dobrowolną blokadę Domu Akademickiego.

Już o godzinie 14-tej nikogo nie wypuszczano z tego gmachu. Dla ewentualnego zabezpieczenia się przed lewicą z okien wystawiono sikawki strażackie gotowe każdej chwili, na odgłos gwizdka alarmowego, do zalania nieproszonych gości.

Nastroj wewnątrz gmachu panuje gorączkowy, aczkolwiek cała organizacja pracuje sprężysto.

Udział w blokadzie wzięły również studentki, dla których przeznaczono oddzielne skrzydło. Na ulicach widać studentów, którzy z pościelą przychodzą na nocleg do Bratniaka.

Zaimprovizowana ad hoc sekcja kulturalno-rozrywkowa zaczyna działać. Dancing — brzd — bilard — występy solowe i zbiorowe cieszą się ogromnym popytem. Apropozycja zapewniona.

Wczorajem o godzinie 8 odbyło się drugie zebranie, na którym odczytano raz jeszcze postulaty oraz porządek dzienny:

- Godz. 8,00 — pobudka.
- Godz. 8,45 — Msza św. w kaplicy Domu
- Godz. 9,30 — śniadanie we wszystkich salach.
- Godz. 13,00 — obiad.
- Godz. 14,30 — wiec.
- Godz. 17,00 — występy wokalnemuzyczne.
- Godz. 19,00 — kolacja.
- Godz. 23,30 — cisza bezwzględna.

Jak wysoce jest rozwinięty zmysł humoru świadczy najdobitniej poniższy wierszyk wygłoszony przez autora Mariana Włoszkiewicza, podczas pierwszego wieczoru wokalnemuzycznego zablokowanych.

BIADA — BLOKADA!

Spizarni w N. D. A. biada!!
Pytacie czemu?..
Blokada!
Na razie jeszcze nie jest źle:
jest co jeść, więc się je...
Lecz jednym się truję kłopotem:
co będzie potem??
Uprzedzając więc przyszłe zdarzenia,
do czułych serc odważnych dam,
co śmiało dziela nasz zmienny los
zwracam dziś głos —
i pod rozważę te myśl im dam:
Oto Ananke łaskawa
okazie daje wam...
(gdym był białołgowa
późdrościłbym sam...)
Pewnie o takiej chwili
marzycie ustawicznie:

Deobne wiadomości.

— W obecnej chwili przy brzegach hiszpańskich znajdują się dwa pancerniki, dwa krawozwozy i 13 kontrtorpedowców brytyjskich.

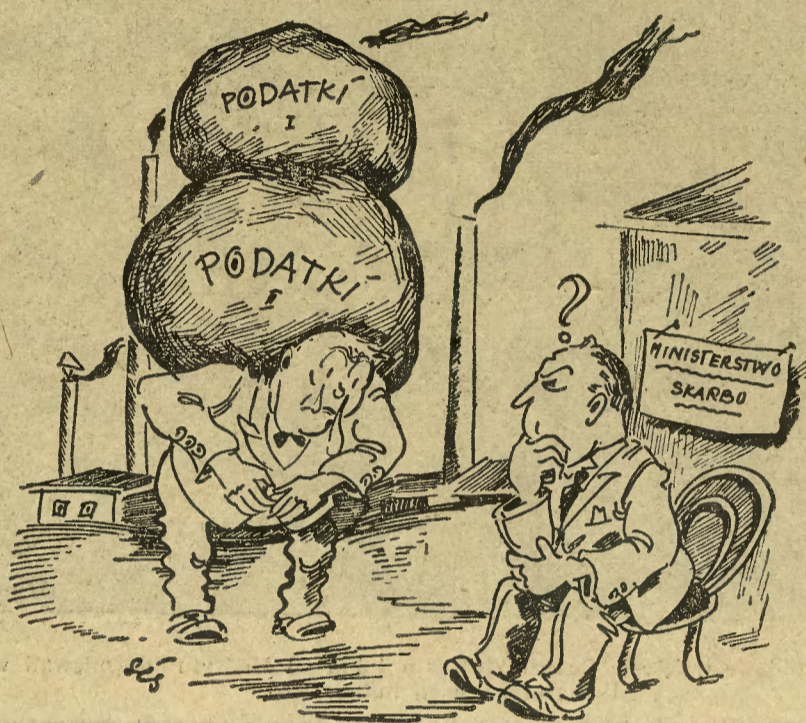
— W Barcelonie ogłoszono dekret przewidujący możliwość mobilizacji kobiet do obrony kraju.

— Rada związkowa szwajcarska odmówiła, opierając się na dekretach niedopuszczających literatury komunistycznej do Szwajcarii, debitu dziennikowi paryskiemu „L'Humanité“.

Oto przez dzionków parę
będziecie żyć dietetycznie!!
Przejdziecie wszystkie wzory
babek oraz prababek —
takie będziecie szczuple
i tajemniczo blade
Będziecie miały linie
jako te górskie pinie...
jako górskie szarotki
będziecie smukłe, wiotkie...
Więc gdy nas ciężki przygniół los
do was dziś zwracam głos...
I w czule serca wasze ufny

tak wołam śmieje
jak rozigrane ciele:
Koleżanki miłe!...
korzystajcie z chwili,
która los łaskawy daje.
Proszę was najgoręcej
jedźcie mało — albo wcale —
to dla nas będzie więcej...
Podobnymi utworami napredce, spreparowanymi, jak również muzyką i dancin-giem, zablokowana młodzież obojga płci pierwszy swój „wielki“ dzień zakończyła.
Zbigniew Prevoz.

Czy im dać, czy nie dać?

Pracownicy przemysłu państwowego proszą o zwolnienie z podwójnego opodatkowania: Ministerstwo Skarbu ma ciągle wątpliwości.

Dwojaka miara „Płomyka“.

Zachwyty nad Rosją — „prawda“ o Polesiu.

Ze sfer nauczycielskich piszą nam: Ukazał się nr. 12 (t. I. r. 21) oślawionego dziś w całej Polsce „Płomyka“. Numer ten poświęcono głównie Polesiu. Warto go dlatego zestawić z owym głośnym numerem „rosyjskim“, pełnym zachwyty dla rajku bolszewickiego. Chwalono Rosję Sowiecką niby to ze względów dydaktycznych, — tak wynika z tłumaczenia się na rozprawie mienionej „Ogniska“ — dzieci nasze starano się uchronić przed urazem psychicznym, jaki mógłby powstać po zapoznaniu się z gołą prawdą o rajku bolszewickim, o „szczęściu“, jakim obdarzył ludzkość bolszewizm. A może obawiano się, by nasza młodzież polska, a z nią całe społeczeństwo Polskokatolickie zbyt szybko nie przejrzało „dobrodziejstw“ bolszewizmu i naszych domorodnych apostołów bolszewizmu nie przegnało za siódma górę. Dlatego przemawiały z „Płomyka“ dzieci rosyjskie uśmiechnięte, zadobrowone, świetnie odżywione, dobrze ubrane, korzystające z teatru, z najnowszych cudów techniki współczesnej, pełne wiary w przyszłą, wielką Rosję bolszewicką!

A teraz przypatrzmy się numerowi „Poleskiemu“, a zatem opisującemu krainę i życie polskie.

Na tytułowej stronie również dwoje dzieci. Jakież jednak odmienne! Chłopiec z zwieszoną głową, smutny, w porciętach polatanych, bosy; dziewczę nieco uśmiechnięte, ale to humor wisielczy (Galgenhumor). Na dalszych stronach umieszczono trzy ilustracje dróg poleskich: jedna przedstawia drogę „suchą“, ale drzewa nad nią takie biedne, takie zniszczone, jakby horda wandalów przeszła przez kraj; — dwie następne ilustracje pokazują nam drogi „mokre“, zupełnie podobne do rzek, na których wód grzęźnie po osie w wodzie, to znów ludzie brodzą po kolana we wodzie z drzewem na plecach. Jedna z dalszych ilustracji przedstawia domostwo jakby co dopiero zniszczone przez jakąś nawałnicę.

Z treści dowiadujemy się, że ziemię poleską rozsiadła Paraska Wasylowa, a więc Białorusinka. Wymienia się cerkiew, popa, tylko ani słówka nie czytamy o Polakach, kościele katolickim, roli duchowieństwa i

nauczycielstwa polskiego. Towary (piótno, ryby) skupują tylko żydzi (str. 324, 327). Dopiero kiedy miał wieść odwiedzić minister, naprawiono szybko drogi (str. 324). (Doprawdy — piękny przykład dla naszej młodzieży szkolnej — pracy na pokaz!) Ludzie jedzą chleb z gliną (str. 329), ziemniaki z solą (str. 330).

Słowo daję, że taki opis Polesia może wywołać uraz psychiczny nie tylko u dziecka, ale i u dorosłego człowieka. A przede wszystkim zrodzić może zwątpienie w dotychczasową pracę Polski, w jej wysiłek wydzwignięcia Polesia z nędzy i ciemnoty. Jaki, to po 18 latach niepodległości niczego nie zrobiła? Nie ma tam radosnych pomników polskiej twórczości, które by budująco wpływały na naszą polską młodzież? Boć sam wysiłek K. O. P. — choć piękny i szlachetny, to jednak chyba kropla w morzu potrzeb Polesia. A dlaczego to nie umieszczono choćby jednej fotografii drogi, zbudowanej przez K. O. P., o której mówi się na str. 335. Przypadkowe zaś wyjazdy takich cudotwórczych fotografów, którzy to w przeciągu dwóch tygodni nauczyli chłopca białoruskiego pisać i czytać po polsku (329), — (szkoda, że redakcja nie podała recepty, jak to zrobił. Dopiero była by reklama dla „Ogniska“. Dwa tygodnie uczyć — reszta roku chodzić na polowania — to szczyt dobrodziejstwa ale i zbyt śmiałe marzenie nauczyciela polskiego, bo takiej sztuki dokazać może tylko fotograf) — tyle przysiężają się sprawie walki z ciemnotą, co spełnienie na rozżarzone żelazo.

Tendencyjność „Ogniska“ jest tu więc zbyt widoczna i rażąca: obce chwalić, unikać nagiej prawdy, przedstawić wszystko w różowych kolorach, tylko na swoim można sobie użyć dowoli. Ach tak, tamto pachniało przecież rajem bolszewickim, kiedy na Polesiu czuć zapewne „burżuazyjne rządy polskie“, co najprawdopodobniej uduziom z „Ogniska“ nie w smak.

Jedno jest tylko pewne: Czas najwyższy, by nasze władze szkolne zajęły się redakcją „Płomyka“ i rozpedziły ją na cztery strony świata, bo kompromituje nas wobec całego świata.

22838

RADZĘ JEDYNI
PUDER
ŚNIEG
TATRZAŃSKI

UPIĘKSZA, MATUJE,
UDELIKATNIA I
CHRONI CERĘ.

FALKIEWICZ — POZNAŃ
FABRYKA PERFUM I KOSMET. ZAŁ. 1911 R. W. PARYŻU

Konfiskata 11 książek sprowadzonych z Sowieców

Warszawa. Z nakazu władz bezpieczeństwa zajęto nakład 11 wydawnictw sprowadzonych ostatnio z Z. S. R. R. Wśród skonfiskowanych książek znajduje się m. in. rosyjski przekład powieści Romana Rolanda pod nazwą „Oczarowana Dusza“ z powodu dokonanych w nim licznych tendencyjnych przeróbek. Poza tym zajęciu uległa książka sowieckiego komisarza komunikacji, Kaganowicza p. t. „Rok Stalinowski“.

Znowu aresztowanie Niemców.

Berlin. (PAT) Donoszą z Moskwy, że według wiadomości pochodzących od delegata Narkomindzieltu w Charkowie dn. 21 bm. aresztowano znowu 3 obywateli niemieckich, a mianowicie montera Fryderyka Boeshera z fabryki „Zschoka-Werke“ w Kaiserslautern, Reinholda Schindlera z Jenytych, obu w Mariupolu i Hermana Stammera, montera urodzonego i zamieszkałego w Charkowie, b. jeńca.

Z kraju.

Utworzenie 140 chrześcijańskich kas kredytu bezprocentowego. W ostatnich miesiącach powstało w Polsce 140 chrześcijańskich kas bezprocentowych z inicjatywy polskich rzemieślników. Żydzi tym objawem sa zaniepokojeni.

Piętnaście tysięcy junaków w obozach. Do Nieszawy przybyło 5 drużyn junaków w liczbie 349 osób, którzy dotąd stacjonowali w Gniewie, Wołuszewie i Ciechocinku, zajmując się robotami ziemnymi i wodnymi. Reszta junaków, których ogólna liczba dochodzi do 15.000, została rozdzielona po obozach w Toruniu, Biedrusku, Jasienicach, Zajezierzu i Grodnie. Obecnie obozy te przechodzą przeszkolenie wojskowe, a na wiosnę przejdą na roboty publiczne.

Sprawozdano z zagranicy 6 nowych salonek. Międzynarodowe towarzystwo wagonów sypialnych, zwiększając liczbę wagonów restauracyjnych kursujących przy pociągach pośpiesznych do Polski sprowadzono z Francji i Włoch 6 wagonów pulmanowskich typu salonowego, w których zainstalowane będą urządzenia restauracyjne. Przebudowa wykonana będzie w polskich zakładach.

Ks. kardynał Kakowski dla bezrobotnych. Ks. kardynał Kakowski, arcybiskup warszawski, złożył na ręce ministra Kosińskiego 1000 zł z przeznaczeniem na pomoc dla bezrobotnych.

10.000 złotych w pierzu. Pewien wieśniak, zamieszkały koło Piotrkowa, nie złożył swych oszczędności w banku, lecz ukrył je w worku z pierzem. Żona jego, nie wiedząc o tym, zabrała pierze i sprzedała je w Piotrkowie na jarmarku wraz z 10.000 zł, które uzbierał jej oszczędny mąż. Gdy wieśniak dowiedział się o sprzedaży „skarbu“, przybył zrozpaczony do Piotrkowa, celem odszukania nabywcy, lecz poszukiwania jego spełzyły na niczym.

Hiszpański rząd komunistyczny oskarża flotę niemiecką i włoską o czynną pomoc dla powstańców.

Walencja, (PAT). Agencja rządu marynarki donosi: Minister marynarki i lotnictwa ogłosił następujące oświadczenie:

Nie trzeba było czekać na to, aż rządy niemiecki i włoski uznają rząd gen. Franco, by zdać sobie sprawę z tego, że okręty wojenne tych dwóch narodów, których ilość od lipca br. na wodach hiszpańskich znacznie wzrosła, przedsięwzięcia akcje sprzeczne z zobowiązaniami, jakie nakłada na nich zasada neutralności i będą pomagały nielegalnym jednostkom hiszpańskim, którzy pozostali po stronie powstańców.

Flota republikańska była ustawicznie śledzona przez obce okręty, które, zajmując pozycje o znaczeniu strategicznym, mogły doskonale orientować się w jej ruchach, o czym dawały natychmiast znać flotom powstańczej. Istnieją poza tym wystarczające dowody, że podobna służba szpiegowska ułatwiała ataki powietrzne, od których ucierpiali niektóre jednostki rządowej floty śródziemnomorskiej.

W dalszym ciągu minister sprzeciwił następujące zarzuty:

W sierpniu rb., gdy flota republikańska zamierzała zaatakować Ceutę, pancernik niemiecki „Deutschland” zajął pozycję między naszymi jednostkami i wybrzeżem. Okręt ten stanął na kotwicy przed twierdzą Hacho i to zmusiło flotę republikańską do zaniechania zamierzonej operacji. Okręty nasze nie mogły też wtedy zapobiec wysłaniu posiłków powstańców.

W czasie pobytu na Maladze floty republikańskiej aż do połowy września, prawie każdego dnia widziano z tego portu pancernik lub krążownik niemiecki. Radiostacje tych obcych jednostek dostarczały wówczas nieprzyjacielowi informacji o ruchach naszych okrętów. W czasie nocnego bombardowania, okręt niemiecki był oświetlony, wskazując w ten sposób położenie miasta.

Obecność statków niemieckich zbiegała się zawsze z obecnością statków włoskich.

W ostatnich czasach można było często stwierdzić na wodach kartageńskich obecność okrętu niemieckiego, informującego bez wątpliwości codziennie o położeniu naszych jednostek. Niekiedy okręt ten podnosił kotwicę i przepływał dokoła naszych jednostek, by zdać sobie sprawę ze stanu każdej z nich i z pozycji, jaką w danej chwili zajmują.

Po wyłożeniu wydarzeń z czasów poprzednich komunikat rządu madryckiego opisuje obszernie wydarzenie, które rozegrało się na wysokości Kartagenu dnia 22 bm.

O godz. 9 z rana krążowniki „Cervantes” i „Mendez Nunez”, które stały przy wejściu do portu wraz z pancernikiem „Jaime I” zostały zaatakowane przez różne łodzie podwodne. Torpedy rzuco-

mniej 2 łodzie podwodne z tych, które rzucały torpedy. Łodzie te musiały należeć do obcego państwa z następujących powodów: Powstańcy nigdy nie dysponowali łodziami podwodnymi, wszystkie bowiem od początku były wierne rządowi. W całej Hiszpanii jedynie stocznia w Kartagenie może produkowała takie łodzie, a tą stocznia, jak nie w „Mendez Nunez” nie osiągnęły celu. Natomiast jedna z rzuconych w krążownik „Cervantes” trafiła w okręt i wywołała awarię. Miały być co naj-

więdziej 2 łodzie podwodne z tych, które rzucały torpedy. Łodzie te musiały należeć do obcego państwa z następujących powodów: Powstańcy nigdy nie dysponowali łodziami podwodnymi, wszystkie bowiem od początku były wierne rządowi. W całej Hiszpanii jedynie stocznia w Kartagenie może produkowała takie łodzie, a tą stocznia, jak nie w „Mendez Nunez” nie osiągnęły celu. Natomiast jedna z rzuconych w krążownik „Cervantes” trafiła w okręt i wywołała awarię. Miały być co naj-

Czerwoni jeńcy.

Wojska narodowe wzięły w Cuatro Vientos o 4 km od Madrytu do niewoli większą liczbę czerwonych milicjantów.

Nie znamy prawie zupełnie wnętrza ziemi.

Zyjemy w tej epoce, w której ludzie przebijają nad obu biegunami i wznoszą się na 20.000 m. ponad ziemię, w której dowiedzieli się dokładnie, co się dzieje na gwiazdach oddalonych od nas o tysiące lat światła. Sądzić więc należałoby, że nic nie uszło już uwagi uczonych. A jednak o trzy kilometry od nas w dół znajduje się ziemia nieznaną, o której nie wiemy nic, względnie bardzo mało. Co więcej, do tej pory nic się nie uczyniło, aby poznać, co się tam w głębi ziemi dzieje.

Na razie ustalono tylko tyle, że aby dostać się do samego jądra ziemi, nie trzeba już budować jakichś potwornych sztywów, których temperatura i tak uniemożliwiałaby człowiekowi pobyt. Wystarczy przy pomocy nowoczesnych świerdów wydrążyć dostatecznie głęboki

otwór. Ale jak głęboki? Może 100 kilometrów, może nawet tysiąc. Nie zapominajmy, że promień kuli ziemskiej ma przeszło 6.000 kilometrów. W zasadzie technika poddałaby temu zadaniu, lecz nie w tym leży sama rzecz, jako taka. Aby to wykonać, trzeba, jak do wszystkiego, pieniędzy, pieniędzy, mówiąc językiem Napoleona. Pewne jednak próby zostały już poczynione, aby rozwiązać tę ciekawą zagadkę. Na ostatnim kongresie międzynarodowym energii prezesa honorowy „General Electric Company”, M. E. Rice, skierował apel do wszystkich ludów świata, które tworzą współczesną cywilizację, do składania funduszu na wykonanie tego rodzaju otworu aż do jądra ziemi. Na razie nie ma jeszcze definitywnych odpowiedzi. Zainteresowanie jest duże, bo

Z PROWINCJI.

Żydowscy domokrażcy od „bielizny specjalnej” krecą się po Pomorzu.

Świecie, n. W. (t) W ostatnich dniach pojawiło się w Świeciu jak i powiecie dwóch elegancko ubranych i wymownych wojażerów, w których jednak mimo stroju i wymowy można było poznać prawdziwych żydów aż z Krakowa.

Pozwalali oni sobie przede wszystkim odwiedzać katolickie duchowieństwo, no i dwory ziemiańskie, bo to, powiadają, ich specjalność, i przedkładali bieliznę „niebywałej jakości i bez naśladowictwa” po cenach niskich i na raty, przy czym ceny ich odpowiadały a nawet przewyższały ceny u naszych kupców chrześcijańskich.

I poco nam kupować u żydowskiego domokrażcy, który w dodatku był przedstawicielem jakiejś firmy zagranicznej? Mamy chyba dosyć bielizny polskiej produkcji.

W Świeciu odprawiono ich wszędzie z kwitkiem i pewno tu więcej nie wróca, lecz niestety gdzieś indziej mieli więcej szczęścia, czego dowodem zamówienia i co z przykrością trzeba przyznać, spore zamówienia.

Zdawali oni więc i teraz, w czasie kiedy akcja przeciwydowska na naszym Pomorzu jest szczególnie wzmożona, zrobić na nas Polakach świetne interesy.

Wypieramy i to skutecznie żydów straganiarzy z naszych jarmarków, wypieramy tego żyda zwykłego domokrażcę, to też wypieramy tych żydów, którzy zajeżdżają przed nasze dwory autami, elegancko ubrani i wygoleni po „europejsku”.

Przestrzegajmy wszyscy i stale hasło „swój do swego i po swoje”, a odniesimy zupełne zwycięstwo nad żydostwem, które się do nas jeszcze stale wciska.

nie tylko ludzi nauki, lecz i sfer gospodarczych. Te jednak są ostrożne, podkreślając, że obecnym narodom brak jest kapitału na należyte eksploataowanie czasami wprost bezcennych źródeł energii oraz surowców, znajdujących się na powierzchni ziemi, coż więc mówić o apelu M. E. Rice. Trudno więc na razie o te kapitały.

Zamrożone serca odtajały na ślubnym kobiercu.

Amerykanie lubią oryginalność we wszystkim. Żadna jednak z dziedzin życia nie cieszy się taką różnorodnością form obrzędowego aktu, jak właśnie ta, która najczęściej jest wstępem do najbardziej beznadziejnej monotonii — małżeństwo. Jakich wyczynów na tym polu nie dokonali Yankesi! Czytaliśmy już o ślubach na szczycie masztu, w głębinach oceanu, w lokalach nocnych, na górskich upłazach, na pustyni, w obozie nudystów, co stało się ostatnio krzykiem mody zblazowanej braci artystycznej w Hollywood i wreszcie obyczajem indyjskich fakirów — na deskach, gęsto nabijanych gwoździemi. Rekord oryginalności jednak na tym polu pobiła pewna para w Kalifornii.

Przed gmachem urzędu cywilnego zjechał pewnego dnia samochód ciężarowy, z którego robotnicy wyładowali dwa bloki lodu i wnieśli je do sali, gdzie udziela się ślubów.

— Nie gap się pan! — rzekli z typową amerykańską bezceremonialnością co urzędnika, który ze zdziwioną miną przyglądał się leżącym na podłodze dwóm bryłom lodu, zapomniawszy zupełnie, że miss Hopkins i mister Jackson zapowiedzieli na dziś godzinę 10 przybycie do urzędu, celem zawarcia ślubu. Za chwilę oba bloki lodowe były już przepiłowane. Z wyrażenia wyłonili się nowożeńcy i drżąc z zimna, złożyli przed urzędnikiem, przerażonym tą ekstrawagancją, ślubowanie gorącej, dozgonnej miłości. Kontrast tych słów w zestawieniu z lodową powłoką, w jaką do niedawna jeszcze zakute były dwa „kochające się” serca, wywołał wśród zebranej w międzyczasie przed urzędem stanu cywilnego, licznej ludności i reporterów piśm — okrzyk cieleczego zachwyty.

Tego jeszcze nie było! A niektórym Amerykanom imponuje bardzo wszystko, co jest nowe, choćby to było najgłupsze. Takie to już są wielkie, kochane dzieci cywilizacji!

Kult Pestalozzkiego w Japonii.

W Tokio, w obecności przedstawicieli dyplomatycznych, minister oświecenia publicznego otworzył uroczyste wystawę rysunków i fotografii dzieci szkolnych, poświęconą czci Pestalozzkiego. Wystawa ta zostanie przewieziona do Zurychu, gdzie będzie otwarta w tamtejszym muzeum pedagogicznym im. Pestalozzkiego. Równocześnie odbędzie się odkrycie biustu Pestalozzkiego, ufundowanego przez nauczycielstwo szkół japońskich.

Imperium brytyjskie powiększyło się o kilka wysp.

Ekspedycja naukowa, złożona z Anglików oraz Australijczyków, odkryła w południowej części Oceanu Spokojnego kilka wysp nowych. Wprawdzie na mapach morskich już w r. 1909 oznaczono te miejsca, jako posiadające skały podwodne, lecz przeważnie były to bardzo małe rafy koralowe. Od tego czasu jednak skrętny naród koralowy tak rozpracował się, że powstały zupełnie regularne wyspy ze stałym lądem. Otrzymały one nazwę odkrywcy tych wysp, John'a Forsyth'a, który oddał te wyspy w posiadanie imperium brytyjskiego. Na wyspach powiewa flaga brytyjska.

Koronowo.

— Osobiste. Z dniem 15 bm. otworzył kancelarię adwokacką przy Rynku 25, adwokat p. dr Demkow.

— Na ślubnym kobiercu. W dniu 24 bm. w kościele poklasztornym ks. wikary Wilczewski pobłogosławił związek małżeński pomiędzy p. Edmundem Falkowskim, a p. Pelagią Krzewiną z Nowogodworu. Młodej parze na nowej drodze życia „Szczęść Boże”.

— Z żałobnej karty. Dnia 23 bm. zmarła śp. Michalina Jagła, lat 75.

Ostatnie wiadomości.**Antonescu w Warszawie.**

Warszawa, 27. 11. (PAT). Rumuński minister spraw zagr. Antonescu z małżonką i towarzyszącymi mu osobami przybył wczoraj rano do Warszawy na dworzec wschodni. Min. Antonescu i jego małżonka zostali powitani na dworcu przez ministra spraw zagr. Becka i panią Jadwigę Beckową.

W godzinach południowych min. Antonescu złożył wizyty Marszałkowi Śmigłemu-Rydzowi, premierowi gen. Sławoj-Skiadkowskiemu i ministrowi spraw zagr. Beckowi.

O godz. 13 min. Antonescu złożył wieniec na grobie nieznanego żołnierza.

Po złożeniu wienca min. Antonescu udał się na zamek, gdzie został przyjęty na audyencji przez pana Prezydenta Rzeczypospolitej.

Prasa rumuńska o wizycie Antonescu.

Bukareszt, 27. 11. (PAT). Prasa rumuńska poświęca w dalszym ciągu wiele miejsca wizycie min. Antonescu w Warszawie i przywiązuje do niej duże znaczenie. Prasa podkreśla, iż po wizytach marszałka Śmigłego-Rydzę w Paryżu oraz min. Becka w Londynie rozmowy warszawskie mogą odegrać decydującą rolę w polityce europejskiej. Rumuńskie koła polityczne komentują z dużym zainteresowaniem oraz zadowoleniem ponowne zacieśnienie stosunków polsko-rumuńskich, które leży w interesach obu krajów.

Katastrofa lotnicza.

Warszawa, 27. 11. (Tel. wł.). Na lotnisku mokotowskim wydarzyła się śmiertelna katastrofa. Pilot Adamczyk z aeroklubu warszawskiego wystartował do lotu ćwiczebnego. Po chwili samolot runął na ziemię z wysokości 50 mtr. Z pod aparatu wydobyto ciężko rannego pilota, który w czasie operacji zmarł w szpitalu. Doznał on pęknięcia podstawy czaszki.

Śp. Adamczyk był jednym z zdolniejszych pilotów sportowych. Przyczyna katastrofy nie została jeszcze dokładnie określona.

Tego dnia trzynastu lotników odbyło loty akrobacyjne. Owa „trzynastka” stała się feralną, gdyż nastąpiła katastrofa. Lotów jednak nie przerwano i odbywały się one w ustalonej kolejności. (r)

Prasa niemiecka zapowiada doniosłe zajścia nad ujściem Wisły.

Warszawa, 27. 11. (Tel. wł.). W różnych miastach Rzeszy niem., głównie w prowincjach wschodnich, urządzone są demonstracyjne zgromadzenia publiczne, poświęcone kwestii gdańskiej.

We Wrocławiu na wielkim zgromadzeniu dr. Beelitz z Gdańska dowodził, że Gdańsk jako bastion niemieczyny na wschodzie jest poważnie zagrożony przez Polskę. „Korytarz” jest polonizowany przez parcelację majątków niemieckich. Planowane jest urządzenie uniwersytetu i instytucji naukowych w Toruniu, Grudziądzu i Gdyni.

Prelegent apelował do ludności Wrocławia, aby pomogła Gdańskowi w jego walce o zachowanie charakteru niemieckiego bastionu i o jak najszybszy powrót do Rzeszy.

Donosząc o manifestacjach wrocławskich, prasa niemiecka zapowiada bliższe i doniosłe wydarzenia polityczne nad ujściem Wisły. (r)

Nie będzie odprężenia między Berlinem i Moskwą.

Berlin, 27. 11. (PAT). Wiadomość o ulaskawieniu Stickinga wywołała satysfakcję w nastrojach kół berlińskich. Uważają one jednak, że samo skazanie Stickinga stanowi „Polityczną zbrodnię Sowiecką”. Ulaskawienie — oświadcza tu — nie przywraca pogwałconego stanu prawnego. Wskazuje ono jednak, że Moskwa liczy się nie tylko z Rzeszą, ale i z poczuciem prawa w Europie. Nie należy jednak przypuszczać, aby ta decyzja Moskwy spowodowała odprężenie napięcia między Berlinem i Moskwą.

Mokro!**Zimno!**

W DOMU I W SPORCIE

KREM NIVEA

PIELĘGUJE SKÓRĘ

Nivea
chroni i
pielęgnuje
cerę.

Powstańcy bombardują Madryt i uzyskują małe sukcesy.

Sewilla, 27. 11. (PAT). Rozgłoszona powstańcza ogłasza następujący komunikat:

Na froncie Madrytu posunęliśmy się nieco naprzód w dzielnicy Arguellos w pobliżu pałacyku Moncloa i w dzielnicy Cuatro Caminos. Błotnistość terenu tamowała ruchy piechoty i współpracę czołgów. Ogólne położenie korzystne.

Wczoraj z rana lotnicy narodowi u nosili się nad Madrytem, osłoniętym przez mgłę. Po południu o godz. 14 m. 30 eskadra wznowiła nalot, bombardując gmachy więzienia wzorowego, perfumerii „Gal”, które wzięła poza tym pod ostrzał artyleria, niszcząc je ogniem całkowicie. Z rana jeszcze widoczne były płomienie, wydobywające się z tych gmachów. Piechota narodowa ruszyła do ataku w tym kierunku.

Próba oskrzydlenia powstańców?

Madryt, 27. 11. (PAT). Wojska rządowe w ważnym ośrodku operacji a mianowicie Aranjuezu, przeprowadziły kilka pomyślnych ataków, w których wy-

niku zajęły miejscowości Polan i San Martin de Monte Alban. Kolumny rządowe prowadzą dalsze natarcie w kierunku Toledo, od którego są o kilka kilometrów. Milicja ludowa, rozlokowana w San Martin de Monte Alban i okolicach, ma za zadanie atak na Talavera de la Reina.

Celem tych operacji jest odrzucenie powstańców na lewy brzeg rzeki Tago, a jednocześnie zaatakować wojska, oblegające Madryt od prawego skrzydła.

Komuniści donoszą o zwycięstwach.

Madryt, 27. 11. (PAT). Rada obrony narodowej komunikuje: Powstańcy, poparci przez samochody pancerne, kilkakrotnie atakowali odcinek frontu w mieście uniwersyteckim. W atakach tych brały udział 3 bataliony legii cudzoziemskiej i Marokańczyków. Atak został odparty z ciężkimi stratami. Dwa tanki produkcji włoskiej i jeden niemiecki dostały się w ręce wojsk rządowych.

Na odcinku Carabanchel wojska rządowe postępują naprzód. Nagłym ata-

Rewia floty włoskiej w Neapolu.

Z okazji wizyty regenta Wegler Horthy'ego we Włoszech, odbyła się pod Neapolem wielka rewia floty włoskiej. W rewii wzięło udział 121 okrętów marynarki włoskiej.

W Łodzi spaliła się fabryka Dobranickich.

Straty wynoszą 3 miliony zł. — Siedemset ludzi bez pracy.

Łódź, (PAT). W zabudowaniach fabrycznych, należących do spadkobierców Dobranickiego przy ulicy Cegielińskiej 57 wybuchł groźny pożar. Mieści się tam wielki, 4-piętrowy budynek fabryczny, do którego przylega kotłownia i magazyny. W budynku fabrycznym mieszczą się obecnie tkalnia zarobkowa Zylberberga i przędzalnia Erwina Petera.

Pożar, jak ustalilo dochodzenie, powstał na 4 piętrze gmachu, skąd natrafiając na łatwopalny materiał, z błyskawiczną szybkością rozszerzył się na dalsze piętra. Gdy zaalarmowano straż, pożar przybrał już groźne rozmiary.

Płonący budynek fabryczny graniczy z posesją, na której znajduje się gmach sądu okręgowego w Łodzi oraz dwa do-

my mieszkalne. Na miejsce wypadku przybyło 16 oddziałów straży ogniowej, które przystąpiły tylko do zabezpieczenia sąsiednich posesyj. Cały budynek fabryczny, magazyny, urządzenia i maszyny zostały doszczętnie zniszczone. Robotnicy w liczbie 700, którzy zatrudnieni byli w fabryce w chwili wybuchu pożaru, zdolali się uratować ucieczką, jednak na razie nie stwierdzono dokładnie, czy przypadkiem któryś z nich nie został w murach. W czasie akcji ratunkowej jeden ze strażaków Edward Berebt odniósł cięższe obrażenia ciała. Na miejsce pożaru przybyły władze prokuratorskie i władze bezpieczeństwa, które przystąpiły do zbadania przyczyn pożaru i ustalenia wysokości strat. Fabryka ubezpieczona była na łączną sumę 3.000.000 złotych.

kiem na południowy zachód od Toledo kolumna rządowa uderzyła na powstańców, biorąc do niewoli znaczną ilość jeńców. Wielu jeńców z legii cudzoziemskiej jest narodowości włoskiej.

Lotnictwo rządowe w ciągu ostatnich 24 godzin wykazało ożywioną działalność, strącając dwa 3-motorowe jun-kersy.

Evakuacja Madrytu.

Madryt, 27. 11. (PAT). Dotychczas 200.000 osób ludności cywilnej opuściło stolicę. Cudzoziemcy powoli też opuszczają miasto. Dziś z rana opuścili Madryt członkowie ambasady Stanów Zjednoczonych i około 30 obywateli francuskich. Wszyscy oni udali się samochodami do Walencji.

Sytuacja w Madrycie wedle zeznań naczynych świadków.

Talavera de la Reina, 27. 11. (PAT). Specjalny korespondent Havasa donosi: W ręce wojsk powstańczych wpadł, na skrzyżowaniu dróg do Baodila i Campanenta samochód, którym jechało 5 młodych kobiet, pod ochroną 2 milicjantów w kierunku frontu. Kobiety te były „wojennymi chrześnymi matkami” i wiozły żywność oraz podarki dla walczących na froncie rządowych żołnierzy. Przesłuchane, oświadczyły kobiety te, iż sądziły, że znajdują się na terenie zajęty przez wojska rządowe, gdyż radio madryckie nadało komunikat o zwycięstwie na tym odcinku frontu i zajęciu Talavera.

Zapytane o stosunki, panujące w obleżonym Madrycie, oświadczyły kobiety te, że ludność od dłuższego już czasu odżywia się jedynie ryżem i kartoflami. Każdego wieczoru wychodzi ludność z miasta na drogę wiodącą do Taragonu i rabuje tam transporty wiozące żywność na front. Na każdej z ulic Madrytu znajduje się prowizoryczny szpital, przepełniony zakaźnie chorymi i rannymi. Więźniowie, których ilość dochodziła ostatnio do 5 tysięcy, zostali z Madrytu wywiezieni. Cała prawie ludność stolicy mieszka lub obcuje w strefie neutralnej.

Ambasada niemiecka była zamieniona na twierdzę.

Walencja, 27. 11. (PAT). Hiszpańska agencja rządowa donosi: Policja zauważyła, że po wyjeździe reprezentacji dyplomatycznej Niemiec z Madrytu kilkadziesiąt osób przebywa jeszcze w opuszczonym gmachu ambasady. Podczas przeprowadzonej rewizji odkryto 45 osób, wśród których było wielu Hiszpanów.

Wnętrze gmachu ambasady zamienione zostało w fortecę, zaopatrzoną w najnowocześniejsze urządzenia obronne i barykady z worków z piasku. Znalaziono również magazyn broni, składający się z 21 rewolwerów, 6 pistoletów, działa przeciwlotniczego, młotacza min, trzech skrzyń z ręcznymi granatami, masek gazowych i dużych ilości amunicji. Prócz tego znaleziono znaczny zapas hiszpańskich emblematów i sztandarów monarchistycznych.

Anglia może być zadowolona

Londyn, 27. 11. (PAT). Reuter donosi: Admiralicja komunikuje, że strefa bezpieczna dla startów i okrętów w porcie barcelońskim została przez sztab generalny gen. Franco wyznaczona.

